

Arrest

nr. 184 846 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / IX en X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2016 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde verzoekende partij op 21 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2016 tot weigering van verblijf (bijlage 26quater) (zaak nr. X)

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. Lips, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 18 mei 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 10 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), omdat de behandeling van de asielaanvraag aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, in toepassing van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de

criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (de zgn. Dublin III-verordening). Deze beslissing luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [...]

nationaliteit : Guinee

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Guinee, vroeg op 18.05.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 09.03.2015 asiel vroeg in Italië.

De betrokkene werd verhoord op 20.05.2016 en verklaarde dat hij Guinee op 22.06.2010 verliet om met een motorfiets naar Mali te reizen en daar tot 2012 in Gawo te verblijven. De betrokkene verklaarde daarna via Burkina-Faso naar Niger te zijn gereisd om daar ongeveer 8 maanden illegaal in Niamey te verblijven. Hij gaf aan daarna naar Libië te zijn doorgereisd en daar ongeveer 1 jaar illegaal in Tripoli te zijn verblijven om vervolgens op 01.10.2014 met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. In Italië diende de betrokkene op 09.03.2015 een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde er tot mei 2016 in een opvangcentrum in de regio Calabria te zijn verbleven om vervolgens met een trein en bus via Frankrijk naar België door te reizen om er op 13.05.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 18.05.2016 een asielaanvraag in.

Op 23.05.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat de Italiaanse autoriteiten hem vroegen waar hij naartoe wou gaan en hij hen vertelde dat hij naar België wou komen. Hij gaf aan dat hij wat Frans spreekt, waardoor het eenvoudiger is om hem aan te passen in dit land. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, omdat hij zijn asielaanvraag liever in België behandeld ziet. De betrokkene gaf evenwel aan dat hij tijdens zijn verblijf in Italië correct behandeld werd.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij geen asiel vroeg in Italië, maar dat zijn vingerafdrukken er genomen werden. Vooreerst merken we op dat vingerafdrukkenonderzoek een eurodac-1 resultaat opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij op 09.03.2015 asiel vroeg in Italië. Bovendien merken we op dat de betrokkene verklaarde van oktober 2014 tot mei 2016 in een opvangcentrum te zijn verbleven, wat ons inziens lijkt te contrasteren met zijn bewering dat hij reeds bij aankomst in Italië de intentie had naar België door te reizen. De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben. We wijzen er nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 23.05.2016 niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale

bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italiaanse in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40, "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dienaangaande verklaarde de betrokkene uitdrukkelijk dat hij gedurende zijn verblijf in een opvangcentrum in Italië correct werd behandeld.

We wensen op te merken dat ons inziens niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-

gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1996 geboren alleenstaande man zonder kinderen. De betrokkene verklaarde in een goede gezondheid te verkeren. Hij gaf aan van tijd tot tijd wat pijn aan de maag te hebben, maar geen medicatie te nemen. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake.

Betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation

Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "*Italian Roadmap*", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("*Italian Roadmap*" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("*Italian Roadmap*" pagina 2).

We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "*L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes*", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "*Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries*", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "*Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy*", juli 2013; "*Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries*", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "*Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap*", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten"

1.3. Het beroep gekend onder het nr. X is gericht tegen de in de voormelde beslissing opgenomen bevelscomponent. Het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf is gekend onder het nummer X.

2. Over de samenvoeging

Omwille van de verknochtheid van de beide beroepen acht de Raad het, in het kader van de goede rechtsbedeling, aangewezen beide zaken samen te voegen.

In casu betreffen beide zaken immers het aanvechten van de beslissingscomponent van weigering van verblijf enerzijds, en het aanvechten van de bevelscomponent anderzijds van eenzelfde beslissing van 10 juni 2016, waarin werd vastgesteld dat volgens de gemachtigde Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming en verzoeker bijgevolg het grondgebied van België moet verlaten.

De gemachtigde geeft conform artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), waarnaar de bestreden beslissing verwijst, een bevel om het grondgebied te verlaten af indien hij heeft vastgesteld dat de asielzoeker moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en het verblijf geweigerd werd.

Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt immers als volgt:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.”

Een bijlage 26quater bevat bijgevolg steeds een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld. De Raad volgt verzoekers raadsman waar hij stelt dat de component “weigering van verblijf” en de component “bevel om het grondgebied te verlaten” op verschillende rechtsgronden zijn gebaseerd en verschillende rechtsgevolgen ressorteren, doch niet dat het om op zich bestaande beslissingen gaat, hetgeen afdoende blijkt uit de term “ontvangt” zoals vermeld in artikel 71/3, 3 van het Vreemdelingenbesluit. Deze term wordt niet, zoals bijvoorbeeld in de situatie van een bijlage 20 of bijlage 21 gevolgd door termen met dezelfde draagwijdte als “zo nodig” of “desgevallend”. Dit neemt niet weg dat de gemachtigde enkel het verblijf kan weigeren en enkel kan vaststellen dat een asielzoeker moet overgedragen worden op basis van een bevel om het grondgebied te verlaten, na zorgvuldig onderzoek in lijn met de waarborgen vermeld in de Dublin III Verordening en in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM), zoals geïnterpreteerd door respectievelijk het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Beide componenten dienen afdoende gemotiveerd te worden en de Raad oefent ten aanzien van beide componenten zijn wettigheidstoets uit.

De Raad acht het om de voormelde redenen kunstmatig en niet bevorderlijk voor de goede rechtsbedeling om in twee verschillende verzoekschriften beide componenten aan te vechten.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 26 juli 2016 naar Rome werd overgebracht. De raadsman van de verzoekende partij betoogt daarop dat, aangezien het bevel is uitgevoerd, het beroep zonder voorwerp is. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij het beroep.

3.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. De Raad wijst er op dat het belang moet bestaan op het tijdstip waarop de vordering wordt ingeleid en op het ogenblik waarop de zaak wordt behandeld. Gevraagd naar het belang bij het onderhavige beroep, stelt de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting van 19 november 2012 dat de zaak zonder voorwerp is geworden aangezien de bestreden beslissing werd uitgevoerd. Een nietigverklaring van enkel de bevelscomponent van de bestreden beslissing kan, gezien de uitvoering ervan, aan de verzoekende partij geen nut meer opleveren. Zij getuigt bijgevolg niet meer van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging ervan.

3.1.3. Het beroep, in zoverre het is gericht tegen de bevelscomponent, is daarom onontvankelijk wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.2.1. Verzoeker meent dat ondanks de overdracht naar Italië zijn belang bij het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf behouden blijft.

3.2.2. De Dublin III-verordening bepaalt in artikel 29, lid 3 als volgt:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdracht besluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

Uit deze bepaling blijkt dat het actueel belang, ondanks de overdracht, kan worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep gekend onder het nr. X.

4.1. Het enig middel luidt als volgt:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 18 (recht op asiel) en 19 (non-refoulementsbeginself) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; schending van het zorgvuldigheidsbeginself;

3.2. De bestreden beslissing ontnemt aan verzoekende partij haar recht op asiel.

Verwerende partij oordeelt dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 25(2) van voormelde Verordening iuncto artikel 51/5 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Zij meent dat Italië aan de internationaal en Europees rechtelijke verplichtingen en minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij voldoet terwijl algemeen bekend is uit media en andere bronnen dat Italië niet in staat is om de vluchtingentoeestroom te verwerken. Zij is daarbij afhankelijk van Europese fondsen waarvan de bijdragen gestopt of nog niet toegekend zijn: verwerende partij geeft in haar bestreden beslissing aan dat de uitzonderlijke financiële middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen met het oog op een bijkomende capaciteit sinds midden 2015 niet meer voorhanden is en eventuele middelen binnen het kader van het Europees Asiel, Migratie en Integratie Fonds niet vaststaan.

Als zodanig kan zij geen opvang verlenen waardoor verzoekende partij geen adres heeft waarop de nodige procedurestukken kunnen betekend worden waardoor hij de facto van de behandeling van zijn asielaanvraag verstoken blijft en haar recht op asiel wordt geschonden. Immers uit de bijgevoegde stukken nrs. 3 en 4 blijkt dat een op twee van de asielverzoekers geen opvang lees adres kunnen gegeven worden: de toestroom in Italië als eerste Lidstaat die toegang tot de Europese Unie geeft is gelijk aan ca. 150.000 in december 2015 (zie stuk nr. 3; UNHCR The UN Refugee Agency, “Europe’s Refugee Emergency Response update #15, 11-17 december 2015) terwijl de opvangcapaciteit slechts 98.000 plaatsen voor heel Italië bedraagt zoals door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt bevestigd. Dat wil zeggen dat verzoekende partij een kans van een op drie heeft om zijn asielaanvraag niet minstens niet volgens de Europese minimumstandaarden met toegang tot tolken en juridische bijstand behandeld te zien.

Het feit dat verwerende partij geen antwoord kreeg op haar vraag tot terugname is verder een sterke indicatie dat Italië niet langer de facto aan de vereiste behandeling van de asielaanvragen kan voldoen.

Verder blijkt uit de media dat President Renzi verwacht dat ander Lidstaten waaronder verwerende partij haar verantwoordelijkheid nemen bij de herverdeling van de asielaanvragen waarin verwerende partij met haar bestreden beslissing tekort schiet.

In casu heeft de Italiaanse politie gezegd dat hij hier geen afdoende asielaanvraag kan indienen en beter vertrekt. Deze verklaring van verzoekende partij wordt ondersteund door de rapportering van Italiaanse NGO’s (zie stuk nr. 4; ECRE Weekly Bulletin, “Italy: violation of the right to asylum reported at the police station in Milan”, 6 mei 2016) en is hiermee geloofwaardig.

Dergelijke omstandigheden zijn voor het Europees Hof van Justitie aanleiding voor de behandeling door verwerende partij van de in België ingediende asielaanvraag: verwerende partij citeert zelf de desbetreffende rechtspraak.

De ingeroepen motieven van de bestreden beslissing kunnen de voormelde gebreken (geen adres is gelijk aan geen behandeling van de asielaanvraag volgens de Europeesrechtelijke minimumnormen met bijhorend recht op tolkendiensten en juridische bijstand; onvoldoende Italiaans administratieve behandelingscapaciteit) die tot een kennelijk schending van het asielrecht leidden niet rechtzetten: de aangehaalde motieven zijn daarom niet langer pertinent.

Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 18 (recht op asiel) en 19 (non-refoulementsbeginzel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Artikel 2 (recht op leven) en 3 (verbod op mishandeling) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd zijn absolute rechten waaraan verwerende partij geen afbreuk mag doen (art. 15 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd).

Voormelde artikelen 2 en 3 worden hernomen in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in het bijzonder wordt artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd hernomen in artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De artikelen 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zegt dat de bescherming verleent door de grondrechten in het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 minstens dezelfde bescherming als de artikelen uit het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd verleent aan de rechtszoekende.

Hieruit volgt dat het verbod op mishandeling in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 even absoluut is als de bescherming tegen mishandeling in de zin van voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Door zich er tot tweemaal toe te verbinden om het verbod op mishandeling niet te schenden heeft verwerende partij ontegensprekelijk de plicht op zich genomen om zich te onthouden van elke rechtshandeling inclusief de bestreden beslissing die er toe leidt dat verzoekende partij wordt mishandeld of haar bescherming verliest.

Het recht op asiel in de zin van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is bedoeld om de nodige bescherming te verlenen tegen deze hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling en is daarmee een bijzonder invulling van het absoluut recht op een menswaardig leven in de zin van de artikelen 23 van de gecoördineerde Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verwerende partij is daarom verplicht het recht op asiel van verzoekende partij te garanderen door deze zelf te behandelen wanneer zij vaststelt dat de Lidstaat die als verantwoordelijke voor de behandeling van de asielaanvraag daartoe door systematische tekortkomingen in de nationale wetgeving niet of de facto niet langer daartoe in staat is. In casu weerleggen de door verwerende partij geciteerde bronnen die aan het administratief dossier werden toegevoegd deze vaststelling niet.

Door het voorgaande niet concreet te onderzoeken zelfs de feiten naast zich neer te leggen (verzoekende partij kreeg geen medicatie en politie raadden haar aan te vertrekken; er is een Tacit Agreement als tegenindicatie van behandelingscapaciteit voor haar asielaanvraag) maar zich te verschuilen achter standaardmotieven en achterhaalde bronnen handelt verzoekende partij onzorgvuldig.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

Verwerende partij heeft als bevoorrechte partij in de zin van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegang tot de aangehaalde relevante informatie en moet minstens had moeten op de hoogte zijn van het voorgaande.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid noch kan zij haar beslissing in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) luidt als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”

Artikel 19 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Collectieve uitzetting is verboden.

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan foltering of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.”

Verzoeker betoogt dat het algemeen bekend is dat Italië de vluchtelingenstroom niet kan verwerken, dat zij verzoeker dus geen opvang kan verlenen en dat hij daardoor geen adres zal hebben waardoor hem

niet de nodige procedurestukken zullen kunnen worden betekend waardoor hij van de behandeling van zijn asielaanvraag met bijhorend recht op tolkendiensten en juridische bijstand verstoken zal blijven.

De bestreden beslissing is genomen op grond van de Dublin III-verordening. Artikel 3.2, tweede lid van deze verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Eveneens zal een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de voormelde verordening verhinderd worden indien op individuele gronden ernstig moet gevreesd worden voor een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling (Supreme Court United Kingdom, 19 februari 2014, R and others v. Secretary of State for the Home department; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland).

Bijgevolg moet worden onderzocht of de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest kan worden aangenomen.

Artikel 52, 3 van het Handvest bepaalt dat voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg worden de aangevoerde schendingen tezamen behandeld.

Artikel 2 van het EVRM bepaalt dat:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet.

Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in

fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of het voormelde Tarakhel v. Zwitserland, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Het Hof stelde in het eerst vermelde arrest dat:

“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande deze minimale hardheid in § 94:

“l’appréciation de ce minimum est relative; elle dépend de l’ensemble des données de la cause notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l’âge et de l’état de santé de la victime.”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van verzoeker (zoals de duur van de behandeling en de mentale en lichamelijke effecten ervan, het geslacht, de leeftijd, de gezondheidstoestand) moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij verzoeker.

Verzoeker heeft noch in zijn verklaringen, noch in zijn verzoekschrift enig op zijn persoon betrokken element aangehaald om een schending van de artikelen 2 of 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest hard te maken. In de bestreden beslissing worden zijn verklaringen als volgt weergegeven:

“Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat de Italiaanse autoriteiten hem vroegen waar hij naartoe wou gaan en hij hen vertelde dat hij naar België wou komen. Hij gaf aan dat hij wat Frans spreekt, waardoor

het eenvoudiger is om hem aan te passen in dit land. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, omdat hij zijn asielaanvraag liever in België behandeld ziet. De betrokkene gaf evenwel aan dat hij tijdens zijn verblijf in Italië correct behandeld werd.”

Deze weergave wordt in het verzoekschrift niet betwist, en verzoeker brengt ook in het verzoekschrift geen enkel individueel concreet gegeven aan waaruit zou moeten blijken dat een schending van de artikelen 2 of 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zou kunnen aannemelijk maken. Overigens werd ter zitting geen enkele element naar vorgebracht waaruit zou blijken dat hij sinds zijn overdracht aan Italië op 26 juli 2016 daadwerkelijk problemen zou hebben gekend. In tegendeel, verzoeker verklaarde zelf dat hij van oktober 2014 tot en met mei 2016 in een opvangcentrum zou hebben verbleven. De Raad stelt vast dat verder in het verzoekschrift wel wordt gesteld dat “in casu heeft de Italiaanse politie gezegd dat hij hier geen afdoende asielaanvraag kan indienen en beter vertrekt”, en dat verzoeker geen medicatie kreeg, maar dit blijkt geenszins uit de door hem afgelegde verklaringen,

Wat de beoordeling van de algemene situatie betreft, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten waaronder Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”

Eind 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). Ook zeer recent nog, in oktober 2016 werd dit standpunt opnieuw bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. Het weze daarbij herhaald dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang. Bij haar onderzoek heeft de verwerende partij rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het feit dat verzoeker geen individuele problemen heeft gemeld inzake zijn wedervaren in Italië, en gelet op deze vaststellingen, komt het aan verzoeker toe om deze conclusie met concrete argumenten aan te vechten.

Verzoeker betoogt dat de Italiaanse autoriteiten afhankelijk zijn “van Europese fondsen waarvan de bijdragen gestopt of nog niet toegekend zijn: verwerende partij geeft in haar bestreden beslissing aan dat de uitzonderlijke financiële middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen met het oog op

een bijkomende capaciteit sinds midden 2015 niet meer voorhanden is en eventuele middelen binnen het kader van het Europees Asiel, Migratie en Integratie Fonds niet vaststaan.”

Het klopt dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het feit dat uit het gehanteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, blijkt dat er met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome, Milaan, Bologna, ...) bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd voor Dublin-terugkeerders. Evenzeer wordt echter vermeld dat deze opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders niet meer operationeel zijn maar dat de Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67), waarbij in het rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. Verzoeker verwijst verder nog naar zijn stuk 3 waarin melding wordt gemaakt van 150.200 “sea-arrivals” in Italië tot 17 december 2015 en betoogt dat uit de bestreden beslissing slechts een opvangcapaciteit van 98.000 plaatsen blijkt, maar hij slaagt er niet in daarmee de bevindingen uit de bestreden beslissing onderuit te halen. Uit het stuk van verzoeker blijkt immers op geen enkele wijze dat de personen die via de zee Italië bereikten allen een asielaanvraag hebben ingediend uit hoofde van dewelke zij een recht op opvang zouden hebben geopend met als gevolg dat verzoeker zelf slechts 1 kans op 3 zou hebben om te worden opgevangen. Daarbij moet nogmaals worden benadrukt dat hij zelf heeft verklaard dat hij van oktober 2014 tot en met mei 2016 in een opvangcentrum zou hebben verbleven, hetgeen in schril contrast staat met de hypothetische berekeningen waaraan hij zich overgeeft in zijn verzoekschrift. Verzoeker toont dus geenszins aan dat hij, als asielzoeker, zich bij zijn overdracht niet zou kunnen hebben beroepen op zijn recht op opvang. De loutere verwijzing in zijn verzoekschrift naar verklaringen van President Renzi in de media, is niet van aard om daar anders over te doen denken, net zomin als de verwijzing naar het bericht “Italy, violation of the right to asylum reported at the police station in Milan”, uit het ECRE Weekly Bulletin, nu verzoeker werd overgedragen aan Rome, en niet aan Milaan. Zoals reeds gesteld, werden ter zitting, en dus na verzoekers daadwerkelijke overdracht, ook geen indicaties bijgebracht die erop zouden wijzen dat hij geen opvang zou hebben gekregen. Het gegeven dat er in casu sprake is van een tacit-agreement, doet aan het hierboven gestelde geen afbreuk, temeer nu in de bestreden beslissing wordt vermeld dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand in kennis werden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Een reëel risico op schending van de artikelen 2 of 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest is geenszins aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dus dat de verwerende partij een uitvoerig en gedetailleerd onderzoek heeft gedaan naar de opvangsituatie en de toegang tot de asielprocedure in Italië en dat de bestreden beslissing een genuanceerd beeld schetst van de situatie, om te concluderen dat deze een overdracht van verzoeker niet in de weg staat, en dat zij daarover uitvoerig heeft gemotiveerd. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de formele motiveringsplicht is evenmin aangetoond, nu verzoeker er niet in is geslaagd deze conclusie in een ander daglicht te stellen.

Aangezien de overige middelonderdelen onverminderd vertrekken vanuit het uitgangspunt dat verzoeker, omwille van zijn bewering dat hij niet zal kunnen worden opgevangen in Italië, zich niet zou kunnen beroepen op de rechten die zijn verbonden aan zijn statuut als asielzoeker en dit uitgangspunt niet werd aannemelijk gemaakt, volstaat deze vaststelling op het middel in zijn geheel te verwerpen.

4.3. Het enig middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De beroepen tot nietigverklaring moeten worden verworpen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden samengevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS